

KATI I követ eszik

Kövel van telerakva a lakás. Kövek szétpakolva a földön, egymás mellé rakva a szekrényekben, mint a vasalt ingek, a konyhabútorban az edények helyén, a nappali könyvespolcán ábécésorrendben, a vécé feletti víztartályon, az ablakokra szerelt külső rácspárkányon, a pincében, a cipők között, a kazánház lépcsőjén, a függöny fölött és a szenesben is meg a többi közös helyiségben. A hűtőszekrény rácsain is kövek dideregnek, meg a fagyasztóládában, zúzmarás meztelenségükben, zacskózatlanul. Kati a Keleti Károly utcában lakik, és szereti a keddet. Kedden minden felpörög, mindenki ezen a napon akar valamit. Kati szereti, ha a dolgok felpörögnek, és történnek sebesen, maguktól. Meg azt is szereti, amikor a kiöntött étolaj a serpenyő közepétől kifelé haladva szép, tágu-ló korongban birtokba veszi az edény alapterületét.

Kati nem bonyolult ember. Reggelente nem néz ki az ablakon, mondván: mit is kéne, mit is kéne, mit is kéne ma csinálni. Nem akar elhízni, ezért a nap elején becsületesen magához veszi a kétféle szénhidrátot, délben vagy a köret, vagy a hús, este pedig már csak egy alma, ami égeti a gyomrát. Szereti Beethoven ötös-hetes-kilen-cését, és utálja a szavalóversenyt. Talán ezért nyert fiatalon annyi dobogós helyet, mert őszinte utálattal tudott szavalni. Közben a markában köveket szorongatott. Tőlük vette az erejét, mint az elemektől a lámpa. Hogy ő mit adott a köveknek, azt nem tudjuk. Saját magát, szabadidejét, maradék uzsonnáját. Régi dolgok ezek, melyeknek a fele sem igaz.

Volt néhány szó, amit Kati képes volt utálni. Az olyan szavakat, mint a bak-fis, a tünemény, a csermely, a gyermek (így, emmel), az aszfaltbetyár, az okostojás, a csemete meg a falanszter. Vagy a flaszter meg a gengszter, de a legjobban azt utálta, ha az utóbbit valaki úgy mondta, hogy gangszter. Ennél jobban már csak az fáj neki, ha a pizzát valaki nem úgy ejti, hogy piddza, hanem hogy pizza. Arra viszont már ő sem emlékszik, kedd volt-e vagy péntek, amikor az első követ hazavitte. 19 éves korában történt, persze, amikor gőzölgő érettségizőként egy visszafogott precizitással karbantartott, kisvárosi nudistastrandon feküdtek a barátnőivel, és meglátta azt a kis szürke csíkos követ a szomszéd bácsi kreol seggétől húsz centire. Azonnal eltette. Persze nem így történt. Kati egy

multinacionális vállalatnál dolgozott, mert beszélt néhány idegen nyelvet, szeretett a hűvös gépek között tartózkodni, és nem esett neheze az adminisztráció. Azon a bizonyos estén interkontinentális éjszakai konferenciahívásban vett részt. Az amerikai földrész egyik nagyobb településéről, például Indianapolisból hívta a kolléga, hogy megtárgyalják a következő negyedéves teendőket. Be volt még kapcsolva néhány illetékes személy Koreából, Nigériából és Svédországból. Unalmas hívás volt, főleg számokat ismételtettek. Négyezer, kilencvenötezer, háromszázkétezer. Ötvenezer, nyolcvanezer, százezer. Ötszáz-ezer! A milliókig szerencsére nem jutottak el, Kati így is fárasztotta a sok ezresre kerekített mennyiség, mert ő az emberközelibb számokat szerette. A kettes például el sem hangzott, pedig Kati kedvenc száma a kettes. Szerinte ez a legszimpatikusabb szám, a legemberibb. Hisz mindenképp kettő van: két kezünk, lábunk, szemünk, még a szüleink is ketten vannak, meg a párokat is két ember alkotja, hiszen párosan szép az élet, magában pedig csak az ökör iszik – gondolta Kati a sötét irodahelyiségben, miközben a szomszéd asztalán észrevett néhány idomtalanra dolgoztatott, veterán radírguminak kinézű, fehéres-szürkés tárgyat, színes csikokkal. Kövek voltak. Kati megérezte, hogy elkezdődött valami. Gyomorsava elkezdett buborékolni, mint egy ébredező kráter, a végtagjait pedig ellepte valami remegő összehúzódnás, amiért korábban a kínai éttermekben elfogyasztott nátrium-glutamátot szokta okolni. Mintha cérnaszálakat tekertek volna szét az ereiben az oxigénmolekulákat a hátukon cipelő apró, dolgozó, nagyorrú, halványpiros manócskák, valaki pedig azzal szórakozott, hogy ezeket a szálakat megfeszíti, majd ismét elernyeszti. Kati már émelygett. Aztán ismét meglátta a köveket. Leemelte a fejről a mikrofonos fülhallgatót, és a lábával átlökte magát a másik asztalhoz. A szomszéd számítógépének dobozán pihenő három kövecske szélein valóságosan, színes pasztellcsíkok vonultak végig. Pont olyanok voltak, mint a kő a fiktív nudista bácsi fiktív segge mellett. Mintha valaki kék és rózsaszínű szeletet kalapált volna a kövek szilárd testébe, akár egy pink ételszínezéssel dekorált kókuszos csokimasszába. Csak ezekről hiányzott a celofán. Kati fogta őket, és óvatosan, egyenként a szájába rakta. Nem olyan nyugati, bőrdzsekis, utcai lazasággal, mint ahogy a Mentos cukorkákat szokták, de nem is olyan higiénikus óvatossággal, mint ahogyan a plébános támasztja a vasárnapi ostyát a hívek szakszerűen kiöltött nyelvére. Inkább valami titkos-biztonságos nyugalommal pakolta be őket. Kati becsukta a száját, és meredt szemmel nézett. A kövek majdnem az egész szájüregét kitöltötték. Lehunyta a szemét, és hátradőlt a székben. A sötét csendet csak a számítógép ventilátorának monotonja körítette. Az asztallapra ejtett fülhallgatóból zizegve szűrődnek ki az ezresre kerekített értékek: négyezer, kilencvenötezer, háromszázkétezer. Ötvenezer, nyolcvanezer, százezer. Ötszáz-ezer! A milliókig szerencsére nem jutottak el. Néhány perc múlva megmozdult. Állkapcsainak elmozdításával óvatosan átrendezte szájában a három követ. Néhány percig még nyammogott rajtuk, majd egy bátor mozdulattal szétharapta, fogaival péppé őrölte őket, az így keletkezett, szemcsés, kászerű eredményt pedig lenyelte. Megijedt, persze, hiszen manapság már alig eszik valaki követ, nem volt rá ő sem felkészülve. Aztán ahogy a kövek ízét a szájában kioldotta az amiláz és a maltáz, eszébe jutottak az otthoni történetek az elvetemült falusi ivócimborákról, akik régen azzal ijesztgették a környékbeli kocsmák népét, hogy a féldeci leküldése után elfogyasztották a féldecis poharakat is. Zápfoaik segítségével kásává rágták, majd lenyelték őket. Sosem lett bajuk. Kati már érezte, ahogy a gyomra elkezd tovább bontani az elfogyasztott táplálékot. Az ijedtség kellemes, biztosságot ígérő jóllakottságérzésbe fordul át. Ő meg csak ült a hálós támlájú irodai székben, és táguló szembogárral figyelte a félhomályban pislákoló elektronikus készülékek örökmécseseit. Óvatosan eszébe jutott egy idegen szó, a Pentium. Eltartott néhány percig, hogy Kati agyát is kitöltötte, köbcentiről köbcentire, mint a száját előbb a kövek, és jött, közeledett, megfontolt, ám kegyetlen ritmusban, mint a régi várőrtönökben a rabok fe-

jére csöpögtetett víz. Pentium, Pentium, Pentium, és ismét egy nagy Pentium. Utána néhány kisebb Pentium, a végére pedig két erőteljes, kövér Pentium. Pentium Dachstein, Pentium Kufstein. Pentium Dachau, pentium Wachau. Pentium brünni Špilberk, Pentium Steven Spielberg. A fülhallgató vidámabb és erőteljesebb recsegésre váltott: a konferenciahívásnak vége lett, a például indianapolisi kolléga elbúcsúzott a többiektől, Kati pedig ki sem kapcsolta a gépet, csak egyszerűen felkelt a székről, és hazament. Annyit lehetett látni, hogy egy közepmagas nő lépked virágos leggings nadrágban, hűgysárga lámpafényben tapicskolva, a piros újságosbódé mellett, lefelé a dombról a járdán, óvatos csípőmozdulattal kikerülve a kukákat, miközben a korán ébredő feketerigók mondják a magukét. Szép volt ez a hazamenés. Minden lépésében megkomponált, ugyanakkor spontán, egyszerű, gyakorlatias, tudatos, kimunkált. Annál egyszerűbben és nyilvánvalóbban talán soha senki nem ment még haza, mint ő akkor. Nem volt más abban a hazamenésben, tényleg semmi, csak a puszta, mindent másodlagos szerepbe léptető, megkérdőjelezhetetlen hazamenés. Erre Kati maga is felfigyelt, és amikor a lakásba lépve behúzta maga után az ajtót, elmosolyodott, mert megtalálta a szépséget a saját hazamenésben. Elégedett volt, mert érezte, hogy jó dolog történt vele.

Napokkal később kezdte érezni, hogy valamije hiányzik, amire a testének szüksége van. Pedig azt eszi most is, amit eddig, a kétféle szénhidrátot reggelire, a köretet vagy a húst ebédre, vacsorára pedig már csak egy alma hatkor, persze égeti a gyomrát. Mi maradhatott el? A zsírok? Cukrok? Vitaminok? Milyen zsírok? A disznózsír? A heringolaj? Vagy a mogyorózsír, esetleg a kisütött emberi súlyfelesleg? Ilyesmit ő nem fogyaszt. Nyomelemek, ásványi anyagok? A nyomelekekről nem tudja, micsodák, de talán az ásványi anyagok... igen. Vagy inkább az ásványok. A kövek. Követ kellene ennie, állapította meg. Ja persze, követ fogok enni, nevette el magát, és kiült az erkélyre cigarettázni. Nem is vette komolyan az ingert, de eltelt néhány óra, és a testében a zavaró kényelmetlenség egyre gyakrabban jelentkezett. Kati nem volt biztos benne, hogy akarja a köveket ismét, de érezte, hogy a kövek ismét kérik őt. Mint amikor egy véletlen, részeg csókolózás után néhány nappal jelentkezik az a másik, hogy... hogy neki még lenne néhány ötlete. Kati gyorsan elment ruhákat vásárolni, jobban is lett. Délután aludt egyet, majd megette a hat órai almát. Megint kiült cigarettázni, és akkor kezdte el emészteni a gyomrát egy agresszív, lüktető, megállíthatatlan üresség. Mintha egy éles peremű fémkanállal próbálták volna kikaparni a medencecsontjai közti részt, a gyomrával, a veséivel együtt mindent, bele egy kopott, kék zománcos lábasba, ami ráadásul talán el sem volt rendesen mosva, hiszen foltos volt a széle, és két kis sárga csiga is ráragasztotta magát. Kati elnyomta a cigit, kihajolt az erkélyen, és lélegezni kezdett, amilyen mélyeket csak bírt. Amikor elmúlt a szédülés meg a kaparós fájás, hirtelen elkezdett gyűlni a szájában a nyál. Valaki megengedte a nyálcsapot. Pillanatokon belül rengeteg nyála lett, megtelt a szájürege, mint egy gömbakvárium.

Kati nemrég olvasta, hogy a halak állítólag tovább élnek a szögletesben, mert a gömbakvárium optikailag stresszeli őket, de ezt se bizonyította be soha senki, és ha igen, mi a francért árulnak a boltokban gömbakváriumokat? Mi a kurva istennek?! – gondolta Kati, és mivel nem tudta tovább tartani a szájában az egyre termelődő nyálat, kénytelen volt az egésztest az erkély barnásvörös csempéjére köpni. A csapot elzárták, Kati visszadőlt a karosszékbe, és már biztosan érezte, hogy követ kell ennie, minél hamarabb. Már ő is akarta őket. Beléjük harapni, péppé rágni, most. Puszta, nyers köveket akart enni. Szilárd, évezredek, évmilliók érlelte kötésekre éhezett, nem holmi vi-

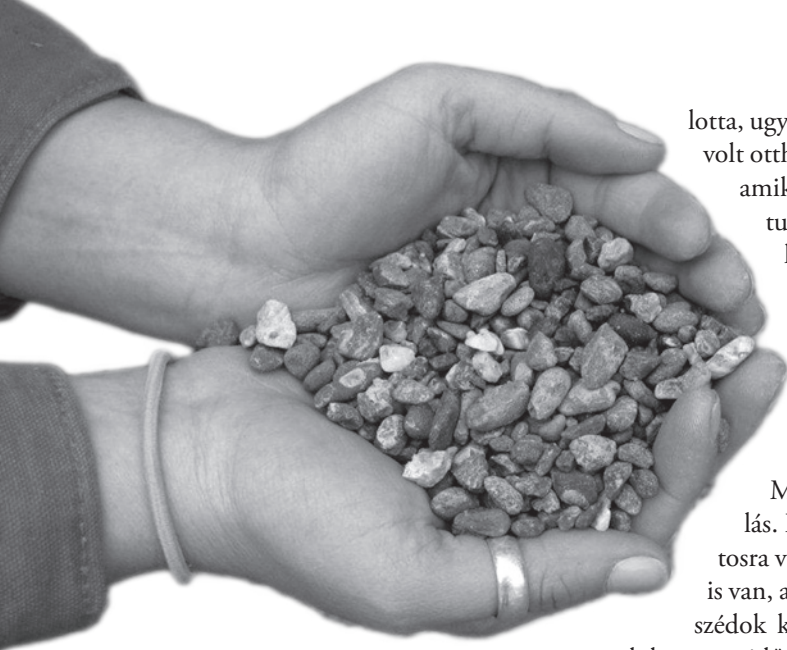
zenyős hidrogénhíd- és nyálkás ionkötésekre, kemény kovalens kötések ízét akarta érezni a szájában. Ő akarta szétrágni, amit a tektonika a bolygó serdülőkorában összeragasztott. Hallani akarta, ahogyan a fogai közt szétmálló kövek kiadnak néhány olyan hangot, mint például *proterozoikum*. Még az erkélyen volt, amikor hirtelen elmúlt az inger, Kati pedig érezte, hogy kimerült, és ismét le kell feküdnie. Rázta a hideg. Hajnali négykor ébredt, és gyorsan írt egy üzenetet a főnökének, két napig nem tud munkába menni, majd víz papírt az orvostól.

Reggel már tudta, hogy nem lesz elég a kétféle szénhidrát – a következő napokban be kell szereznie a köveket, amelyeket elfogyaszthat. Már csak a téma praktikus oldaláról jelentkezett néhány kérdőjel. Egyáltalán... minden kő ehető? Biztosan nem. Hiszen a növények és az állatok közül sem fogyasztjuk az összeset. Hol lehetne őket beszerezni? A város feletti dombokon, az erdőben? Összeszedni, a földből bottal vagy ásóval kipiszkálni, szatyorban hazavinni, megmosni, megszáritani, elkészíteni és megenni? Boltban előfőzött állapotban megvenni, és otthon csak kiolvasztani a mikróban? Hirdetést feladni, és számla nélkül megvásárolni? Vagy csak kimenni a folyópartra, és néhányat zsebre rakni? Megmosni mindenképpen meg kell, tele vannak a kövek kosszal, ez normális. De vajon hizlalnak a kövek, vagy fogyasztanak? Bármilyen egyszerűnek is tűntek a lehetőségek, Kati az internetes rendelés mellett döntött, az tűnt a leganonimabbnak. Nem akarta megkockáztatni, hogy a parkban szédelgő aberrált agglegény vagy az erdőszélen kutyáját futtató elvált nő észreveszi, hogy ő köveket pakol, és megszólítja. Az arcát és a zöld kabátja színét megjegyzi, a városban pedig majd a jövő héten mutogat utána az ismerősének, hogy nézd má, ahol megy az a picsa, aki múltkor a Dunánál szedte a köveket, tisztára megjijedt tőle a kutya.

Szóval megrendelte az interneten a köveket – rengeteg közetet kínáltak fogyasztásra, főleg a kínaiak. De akadt európai szállító is, Kati először a kommentek alapján választott, melyiket ehetik a kezdők. Még egy Facebook-csoportba is benézett, ahol a kövésről folyt a társalgás. De végül nem kért felvételt a tagok közé. Kati egyedül szeretett követ enni. Később aztán, ahogy az egyes közetek ízére ráérzett, elkezdte őket ételekhez és italokhoz párosítani. Üledékes és kiömlési közeteket, csillámpálás kőszelleteket steakburgonyával és az angolszász területeken elterjedt barnaszósszal, vagy csak egy zacskó folyami kavicsot, amelyet elropogtatott a tévé előtt. Mészköves üledékek reggelire, egy bögre kakaóba morzsolva. Permi vörös homokkövet csak vasárnap, vulkanikus bazalttufát csak különleges alkalomra. A vulkanikus bazalttufa különösen ízlett Katinak, főleg a sóssága miatt. Volt benne valami, amire semmilyen más vagy odaillőbb jelzőt nem tudott találni, csak azt, hogy szexi. Egy időben például nagyon szerette a pirított lapos bazaltot tojással és hirtelen megégetett fokhagymával. Miután az öntöttvasból öntött serpenyőt a gázlángra ültette, végignézte, ahogy a kiöntött étolaj a serpenyő közepétől kifelé haladva szép, táguló körben birtokba veszi az edény fenekét. Amikor elkezdett pattogni az olaj, belerakta a bazaltszeletet, ami úgy nézett ki, mint egy marhasteak. Pirította három percig alul, három percig felül, a kihűlő olajba pedig beledobta a kettévágott fokhagymagerezdeket, hogy színt kapjanak, de csak addig, amíg le nem ütötte és össze nem habarta a két tojást, amit a végén az egészre ráöntött.

De ez már később volt, miután lenyugodtak a dolgok, és Kati elfogadta a köveket élete részeként. A kövek is elfogadták őt. Kati úgy volt velük, mint korábban a metálos barátjával, hónapokig nem merete elmondani szüleinek, hogy mi van. Pedig nem volt mitől félnie. Nagypád ugyanezt csinálta, legyintett az anyja, és adott egy puszit a fejére. Beszéltek is még sokáig a faluban – tette hozzá. Apja pedig meg sem hal-

lotta, ugyanis nem volt otthon. Kati apja sosem volt otthon. Már az iskolában is az volt az első, amikor apjáról kérdezték, amit mondani tudott, hogy nincs otthon. De akik otthon voltak, azok sem vették eseményszámba, hogy Kati megeszi a köveket. Nem érdekelte a szomszédokat, meg a rokonokat sem. Katika köveket eszik, hát ő ilyenre sikerült. Annyi már manapság a furcsaság. Jóformán az a furcsa, ha valaki nem furcsa. Még jó, hogy nem pirszing vagy tetoválás. De hát, az is elterjed lassacskán, és biztosra vehető, hogy egy titkos helyen azoknak is van, akik tiltják, jegyezte meg valaki a szomszédok közül. Később már Kati sem titkolta

a dolgot, egy idő után a rég nem látott, azóta lefogyott vagy épp meghízott egykori barátnőinek is elmondta, amikor egy nyugati fővárosban nagy nehezen találkozni tudtak a Starbucks kávézóban. Volt olyan, hogy amikor a meghízott vagy lefogyott barátnők valamelyike már a harmadik gyerekének a képeit mutogatta a simogatós telefonjából, Kati csak azért, hogy ő is mondjon valami érdekeset, eldicsekedte: bizony, ráfanyalodott a természetnek ezekre az időtálló alkotásaira. Merthogy neki nem lehetett gyereke. Aki követ eszik, az gyermektelen marad. Így volt ez a proterozoikumtól Indianapolisisig mindenhol. Úgy érdemben egyébként nem történt Katalival semmi. Gyűjtötte a köveket (már ő maga is összeszedett néhányat, de rendelt is, ha egzotikusakat akart enni), bejárt dolgozni a multinacionális vállalathoz, és ha a például indianapolisi kolléga úgy akarta, részt vett néhány éjszakai konferenciahívásban. Négyszázhuszezer, kilencvenötezer, háromszázkétezer. Ötvenezer, nyolcvanezer, százezer. Ötszázezer! A milliókig szerencsére nem jutottak el. Kati az asztalszomszédától is elnézést kért, amiért anno megette a köveit, hozott helyettük másikat. Az csak nevetett, nem hitte el. Hülye vagy, semmit nem változol, mondta barátságos mosollyal, és egyből feltette a fülhallgatóját, mert kezdődött a saját konferenciahívása.

Egyszer aztán, ahogy az lenni szokott, kijött Katiékhoz a tévé. Örült ám a Kati néni, készített nekik jó masszív parasztszorbót meg nanukszeletet pocikszarral. Legyen azért már legalább kétféle, mégsem jár ide minden héten a tévé, ez nagy megtiszteltetés. A zserbót elkészítette már napokkal előbb, hiszen az akkor jó, ha összeérik. A nanukszeletet meg előző este rakta össze: alulra a barna piskótátésztát, rá a vaníliás krémet, rá pedig a gőzölt tojáshabot. A tetejére pedig az egérpiszokra hasonlító, aprócska, színes cukorcíkcokskákat, lokális nevükön a pocikszart. Kijött tehát egy keddi napon a tévé. Mindenki kedden akar valamit. Beálltak a kamerák, a mikrofonok, és felvették, hogy kővel van telerakva a lakás. Közeli felvételek készültek az üledékes és a kiömlési közetekről, amelyek szétpakolva pi-hennek a földön, egymás mellé rakva a szekrényekben, mint a vasalt ingek, a konyhabútorban az edények helyén, a nappali könyvespolcán ábécésorrendben, a vécé feletti víztartályon, az ablakokra szerelt külső rácspárkányon, a pincében, a cipők között, a kazánház lépcsőjén, a függöny fölött és a szenesben is meg a többi közös helyiségben. A hűtőbe azért nem kameráztak be, így a kedves nézők nem tudták meg, hogy Katiéknál a hűtőszekrény rácsain is kövek dideregnek, meg a fagyasztóládában, zúzmarás meztelenségükben, zacskózatlanul. Szóval beálltak a kamerák, a fények meg a mikrofonok, Kati pedig a magasfényű dohányzóasztal mögött kedvesen elmagyarázta, hogy követ enni jó. ■ ■ ■

■ **Veres István** (1984): Kéménden született, jelenleg Pozsonyban él. Könyvei a Kalligramnál: *Galvánelemek és akkumulátorok* (2011), *Dandaranda* (2013).